

SAN BUJIN I DAGENS ELÄNDE

KAPITEL 1

Vi var tillbaka i vår egen tid efter att ha tillbringat mer än sex månader i de schweiziska alperna. Sjuhäradsbygdens skogar med gran och tall och de ännu ljusgröna lövträden kändes nästan överkliga efter äventyret vi upplevt i bergstrakterna söderut. Ett halvår av personlig tid, men ändå inte verklig tid, sätter spår. Förvillande och oförklarligt fungerar dessa tidsresor för oss så att vi trots tidens gång i historien inte åldras mer än den tid som förlöper i vår egen tid. Så verkar det i alla fall. Resultatet blir att våra kroppar utvecklas, blir muskulösare, mer brunbrända och allt annat som hör till äventyr, men utan att åldras. Det var nästan för bra för att kunna vara sant.

Det var om sådant vi pratade när vi tre i San Bujin, Robert, Urban och jag själv, vandrade i våra egna hemtraktens skogar. Den utrustning vi haft med oss på vårt förra äventyr hade kommit via post från en antikvitetsaffär i Skottland. Mc Connor hade sett till att inget blivit glömt. Sålunda var vi klädda i våra välkända gröna plagg, som nu varit med om diverse strapatser.

"Om vi tar av söderut här kommer vi att passera en liten sjö", sade Robert och visade med handen. "Jag brukade fiska där när jag var liten."

Urban frågade på skämt: "Använde Du metspö eller stortån som Du gjorde i Norrland?"

Robert skrattade hjärtligt och förklarade att det där med att använda tån till att binda fast linan i varit en engångsföreteelse.

"Ska vi kanske passa på och ta rast vid sjön", undrade jag lite försynt. "Det är flera timmar sedan vi gick hemifrån nu. Det har så att säga börjat 'kurra i magen'."

"Ett utmärkt förslag" tyckte Urban och Robert höll med.

Väl framme vid den lilla skogstjärnen var vi alla rätt nöjda med att få kränga av oss ryggsäckarna. Alla började vi plocka fram de godsaker vi burit med oss. Färskt bröd, korv att grilla, lite frukt och dricka. Vi bestämde oss för att försöka ordna en liten eldstad några meter från sjön. Marken var torr och fast, så det skulle inte vara några problem. Efter att ha grävt en grop i vilken vi lade stenar för att skydda marken, gick vi på jakt efter ved. Det fanns döda grenar lite varstans på marken, så det tog inte lång stund förrän det var dags att tända på. Just som jag skulle stryka tändstickan mot plånet sade Robert: "Tycker inte ni också att här luktar konstigt?"

"Jo, något luktar det", medgav jag efter att ha andats bestämt ut och in några gånger för att sedan känna efter.

"Det känns som om det är sjön som luktar", tyckte Urban.

"Kanske", sade Robert, "Men strunt i det nu. Sätt fart på brasan Matthias!"

När vi grillat några korvar och suttit och pratat om allt möjligt en bra stund fanns det ingen ved kvar, så jag reste mig för att leta reda på några grövre pinnar att lägga på glöden. Jag följde strandkanten och hade inte hunnit särskilt långt förrän jag upptäckte en fisk som låg och flöt i vattnet. Dess ljusa undersida guppade spöklikt i de små vågorna. Strax därpå upptäckte jag ytterligare en död fisk. Jag vände mig om och ropade till de andra. "Skynda er hit! Det är något fel på sjön."

Mina vänner var inte sena att hörsamma mitt rop och tillsammans upptäckte vi allt fler döda fiskar. De låg nästan överallt, speciellt där det fanns lite vissen vass.

"Det är som om de kvävts till döds och sökt få syre från vassen", tyckte Robert.

"Hela sjön är ju död", nästan viskade Urban. "Det finns ju inte en enda levande växt i hela sjön!"

Jag skakade sorgset på huvudet och började gå utmed sjökanten. "Låt oss ta ett varv runt och se ifall det finns något inflöde till sjön. Om vattnet är förgiftat måste ju skiten ha kommit någonstans ifrån."

Robert och Urban följde efter.

Då vi nästan kommit till den andra sidan av sjön utropade Robert förvånat: "Det går ju en väg nästan ända fram till sjökanten därborta. Här har aldrig varit någon väg tidigare."

Vi sprang efter Robert och tittade på den lilla men fullt tydliga skogsväg, som mer eller mindre banade väg rakt fram till sjön. Urban satte sig på huk och studerade de breda spåren på marken. "Ser ut som om en lastbil kört fram här."

Robert stod och stirrade bortåt vägen och svarade: "Det går en större väg därborta. Det är kanske tre hundra meter bara."

Jag vände mig mot sjön och följde spåren. En lastbil mitt inne i en skog, jag fruktade det värsta. Mina föraningar blev snabbt besannade. I vattnet, alldeles under ytan, kunde jag urskönja ett antal tunnor. "Det var nog en lastbil", sade jag till Urban. "Den har dumpat sin last här."

Robert var snabbt framme vid min sida och böjde sig ner för att dra till sig ett av plåtfaten.

"Rör dem inte!", utbrast jag utan att tänka på att det lät mer som en order än en varning.

Robert stannade upp mitt i rörelsen och pekade. Urban och jag följde med blicken hans finger och upptäckte genast det läckande fatet.

"Fy fan!", svor Urban vredgat och uttryckte därmed precis vad både Robert och jag tänkte.

"Så här får man bara inte göra", sade jag och skakade omedvetet på huvudet.

Robert sade ingenting. Han var alldeles vit i ansiktet av ilska och käkbenen syntes ovanligt tydligt. Jag kastade en blick på Urban som i stället för att vitna av vrede var mer eller mindre högröd. Jag kände själv hur kinderna hettade när jag insåg vad någon eller några gjort med den här underbara lilla sjön.

"Vi har upptäckt något som antagligen inte var tänkt att upptäckas. Vad gör vi åt det?", frågade jag och knackade lätt på Roberts axel, så att vreden skulle släppa sitt grepp om honom.

Robert tittade upp på mig och svarade: "Ringer till polisen och larmar dem om ett giftutsläpp."

"Bra, då gör vi det med en gång", tyckte jag och började gå tillbaka till vår rastplats.

Robert och Urban kom snabbt i kapp mig och vi gick tysta och allvarliga sida vid sida.

Vi plockade ihop våra saker och rensade upp efter oss. En förbigående skogsvandrare skulle inte kunna upptäcka att vi varit där och eldat. Det åligger en sann naturvän att städa upp efter sig och att lämna naturen som den är. Något som nu någon annan inte lyckats med. Naturens rätt hade blivit kränkt och vi var alla lätt chockade över hur något sådant kunde hända i vår egen hemtrakt, i vår egen skog.

Då vi kommit tillbaka till Roberts hus ringde vi omedelbart till polisen i distriktet. Robert förklarade för den anonyma polisrösten var vi hittat tunnorna och hur sjön sett ut. Han berättade om spåren av en lastbil och det läckande fatet i vattnet. Personen på polisstationen frågade kort om det var fråga om en vattentäkt och då Robert talat om att det inte var det förklarade rösten att polisen tyvärr just nu var underbemannad men att de skulle skicka ut en kontrollant nästa vecka. Robert blev så paff att han bara sade adjö och lade på luren.

"Vad sa' de?", undrade Urban och jag med en mun och Robert berättade.

"Det här är ju inte klokt", utbrast jag då Robert berättat klart. "Vi skickar en kontrollant nästa vecka. Var det allt de hade att komma med?"

Robert nickade och i ögonvrån såg jag hur Urban knöt händerna i vrede.

"Vem äger marken, vet Du det?", frågade jag när tystnaden blivit för långvarig.

Robert såg upp och svarade: "Jo, det är en av våra grannar. Han bor lite längre upp på vägen här. Vi hyr jaktmark av honom."

"Vi borde tala om det för honom, så att han vet vad som försiggår på hans mark", tyckte Urban.

"Det tycker jag med", sade jag och saken var uppgjord. Vi gav oss ut för att söka upp Roberts granne, lantbrukaren Bert.

Bert var hemma, det hördes nästan ända ut till vägen. "Det låter som MTV", sade Urban.

Robert pekade på den jättelika parabol som skymtade fram bakom ladugårdstaket och sade:

"Ja, sedan vi skaffat vår parabol tog det inte många veckor förrän Bert var tvungen att köpa en som var mycket större. Han är lite sådan."

"Den måste ha kostat en förmögenhet", tyckte jag, "Undrar hur många kanaler han kan få in."

"Många" konstaterade Robert kort men helt utan avund.

Vi gick fram till ytterdörren och ringde på. Efter en kort stund dämpades ljudet och strax därpå öppnades dörren. En ovanligt bred farbror med fett hår och en osmaklig blandning av mysdress och arbetskläder på sig kom ut. "Vad vill ni?", nästan fräste han och såg sedan Robert. Hans vresiga ansiktsuttryck blev aningen mindre vresigt.

"Vi har upptäckt att någon dumpat giftigt avfall i sjön på dina marker", sade Robert och pekade ut mot skogen i riktning mot den döda tjärnen.

"Va' fan säger du pojke!", utbrast Bert och jag såg hur Robert ryggade undan för bondens plötsliga utbrott.

Urban ansåg sig kunna dra ett strå till stacken och sade: "Vi ringde till polisen, men de hade inte tid förrän nästa vecka. Vi tyckte att du borde få veta"

"Polisen!", nästan vrålade Bert och jag slogs av tanken på att han liknade Socker Conny eller möjligtvis Svullo.

"De har väl annat att göra kan ni väl fatta!" Så tycktes han sansa sig och vände sig till Robert.

"Ja, det var ju hyggligt att ni talade om det. Fast inte behövde ni väl ringt till polisen. De har väl fullt upp med alla inbrott som varit i trakterna de senaste veckorna."

"Ja, jo, men visst", svarade Robert med en bekymrad rynka mellan ögonbrynen. "Vi skall väl inte störa mer nu."

"Ja, det gjorde inget", sade Bert med ett flin. "Det var bara reklam nu ändå." Dörren åkte igen och vi stod stumma kvar utanför.

"Trevlig prick", sade jag med inte så lite ironi.

"Ja, verkligen", tyckte Urban.

Robert sade inget utan började gå ut mot vägen igen. Vi gick ikapp honom.

"Vad tänker Du på?", frågade jag.

Efter en stunds tystnad svarade Robert: "Det är något mystisk med hela situationen. Nog för att jag aldrig har kunnat med den där Bert, men idag var han ovanligt knepig. Han verkade inte det minsta förvånad att det var gift i hans sjö. Han verkade inte ens intresserad av det."

"Tror du att han redan visste om det?", frågade Urban. "Är det möjligt att han kanske till och med gått med på dumpningen,

t ex mot en viss summa pengar?"

Robert stannade upp och såg på Urban. "Du anar inte hur rätt du kanske har där. Bert har ett rykte om sig att kunna sälja sin egen mor. Jag har aldrig trott på sådant trams, men nu när du säger det." Robert skakade på huvudet och började gå igen.

"Om det nu verkligen skulle vara så illa vore hans reaktion när vi nämnde polisen inte så konstig. Skulle en sådan här sak komma fram skulle han nog få ett kännbart straff", sade jag. "Om det nu verkligen är så tror jag att Bert just nu ringer till någon som har med det här att göra. Vad tror ni?", undrade Urban.

Robert stannade på nytt och såg tillbaka mot huset. Jag vände mig om och tyckte mig se konturen av en fet bonde med en telefonlur i handen stå i köksfönstret. "Det var som bara den!", utbrast jag. "Kan han vara så vidrig?"

"Vi får väl inte dra några förhastade slutsatser, men det ser verkligen ut som om det var som du trodde, Urban", sade Robert och började gå på nytt.

Det var tyst en stund och sedan tog Urban till orda: "Vad sägs om att göra en insats för miljön?"

"Vad menar du?", undrade Robert.

"Hur då?", frågade jag.

"Vi har ju alla ledigt i två veckor till och skulle väl kunna ta lite tid till att tälta i skogen, kanske vid en liten sjö", sade Urban. "Man vet ju aldrig vad man kan få se?"

"Bevaka sjön och se vem som antagligen kommer och hämtar tillbaka ett visst antal tunnor", sade jag och sken upp. "Ett uppdrag värdigt San Bujin."

Robert sken upp. "Vem det än är som är ansvarig för det här skall han inte slippa undan. Det skall vi se till, inte sant."

Urban och jag nickade leende till svar.

Ett nytt äventyr skulle börja för oss tre, men den här gången behövdes ingen Mc Connor för att få oss till rätt tid. Vi var i vår egen tid och det var här vår hjälp behövdes.

KAPITEL 2

Efter bara några timmar hade vi ordnat ett gömsle nära platsen med de dumpade tunnorna. Från gömslet gick nu en larmlina till ett välkamouflerat tält. Den som hade vakten skulle kunna påkalla hjälp eller uppmärksamhet utan att behöva röja sig. Eftersom Robert var den ende som hade sovsäck och sådant tillgängligt fick han ta första vakten tillsammans med Urban. Själv åkte jag in till Borås för att hämta mina och Urbans saker. Sovsäck, kikare, kamera och en del annat som jag kunde tänka mig vara användbart i vårt självpåtagna uppdrag.

Jag sov hemma i min lägenhet och åkte tillbaka tidigt på morgonen. Bilen ställde jag vid Roberts hus och därifrån var det till att vandra. När jag kom fram till tältet var Robert där. Urban hade tagit över vakttjänsten i gömslet någon timme tidigare.

"Inget har hänt inatt", sade Robert.

"Det kanske tar ett tag för dem att ordna en ny transport. Det måste ju vara olagligt och därmed inte lätt att skicka iväg någon som inte är insatt", tyckte jag.

"Vi har planerat att ordna någon form av larmminering runt sjön. Med snöre, sprätt och knallkork skulle vi kunna känna oss säkra mot eventuella snokare."

"Sprätt, är det sådant man använder vid vinterfiske?", undrade jag. Robert nickade till svar och frågade sedan:

"Fast en sak har jag funderat lite på. Vad gör vi om de kommer hit? Jag tänkte inte på det förrän jag satt där nu inatt."

Jag log brett och plockade fram min kamera. "Några fina fotografier kan vara mycket övertygande som bevismaterial."

"Men om de kommer på natten då? Du kan väl inte gärna smälla på blixten och röja Dig helt?"

"Det har du rätt i", svarade jag, men sken snart upp då jag fick en id,. "Jag skall åka in till fotoaffären och köpa en infrarödkänslig film. En kompis till mig i fotoklubben har en infraröd blyt. Jag får säkert låna den av honom."

"Fint", tyckte Robert. "Jag skall hämta min kamera med vanlig film ifall de kommer på dagen."

"Det tänkte jag aldrig på. Skönt att någon i gänget tänker", sade jag och skrattade.

"Det är ju ett tag kvar tills affärerna öppnar. Du kanske vill ta över Urbans plats en stund. Han är nog rätt trött vid det här laget", frågade Robert.

"Självklart", svarade jag och signalerade via snöret till Urban att jag skulle smyga bort till honom. Jag fick ett kort ryck tillbaka, alltså var det grönt.

"Hänt något?", undrade jag glatt när jag kröp ner till Urban i det väl dolda gömslet.

"Nej, inte direkt. Fast det var ett rådjur här för en stund sedan. Det skulle nog dricka, men ångrade sig och sprang härifrån. Det var knappt fem meter från mig", svarade Urban och pekade.

"Det var nog bra att det inte drack av vattnet", tyckte jag.

"Jag tar över nu. Din sovsäck ligger utrullad i tältet. Du eller Robert kan väl komma hit om två timmar. Jag skall ner och handla lite."

"Handla?", frågade Urban och knöt snörena på sina kängor.

"Lite film och annat. Robert kan berätta. Gå nu och lägg Dig!"

Urban log lite skevt och smög sedan tyst bort mot tältet.

När två timmar passerat kom Robert smygande med en pocketkamera i handen. "Jag passade på att gå hem en sväng", sade han och visade upp kameran som en trof.,

"Fint", tyckte jag och sträckte på mig. "Jag sticker in till Kinna nu. Är det något som vi behöver?"

"Inget som jag kommer på såhär med en gång. Jo, förresten, lite sötsaker att ha under natten. Man blir så himla trött när det inte händer något."

"Okay, det ordnar jag. Vi syns om någon timma igen."

Robert nickade till svar och jag smög bort till Urban och tältet.

Urban låg och halvsov i den sköna värmen från morgonsolen, men blev klarvaken då han hörde knastret från mina steg.

"Du glömde signalera att du var på väg hit", sade Urban när jag kommit fram.

"Det var för att kontrollera att du inte sov", skämtade jag och tillade sedan: "Fast jag skall försöka att komma ihåg det nästa gång."

"Skall du ner till byn nu?"

"Ja, affärerna öppnar om några minuter bara och jag skall försöka få tag på min fotokompis."

"Du kanske skulle kunna köpa lite_", började Urban men jag avbröt honom: "Godis. Jo, det skall jag göra."

Roat såg jag Urbans förvånade min och förklarade: "Robert föreslog det alldeles nyss."

Urban log glatt. "Så jag var inte ensam om att sakna något sött i natt."

Jag lämnade Urban och begav mig till Roberts hus där min bil stod parkerad. En kvart senare hade jag köpt en infraröd film i Berntssons fotoaffär. Färden gick sedan via en tobaksaffär hem till Karl-Erik, innehavaren av en infraröd blyxt. Han var glad över besöket och lånade gärna ut sin något speciella blyxt. Jag sa att jag tänkte försöka mig på lite nattlig fotografering i skogen. Karl-Erik plockade då fram ett specialstativ och en lång sladd. "Med den här anordningen kan du få ljuset mer naturligt från sidan. Jag har några kort på rådjur som jag vunnit flera tävlingar med. Ingen risk för "röda" ögon", skrattade han. Efter ett par kakor och saft i trädgården och prat om allt möjligt begav jag mig tillbaka till Skephult för att ställa bilen hemma hos Robert.

När jag nu lugnt letade mig fram mellan träden och buskarna överraskades jag plötsligt av en kraftig knall alldeles till höger om mig. Jag kastade mig till marken och såg mig vilt omkring efter en fiende samtidigt som jag drog kniven ur slidan. Ingen fanns i min närhet. Efter ett par sekunders spänd oro upptäckte jag snöret som utlöste den hemmagjorda larmminan. Strax därpå kom Robert smygande och jag såg hans ansikte spricka upp i ett brett flin när han fick syn på mig liggande där med kniven i handen.

"Jag trodde att du var mer vaksam Matthias", skrattade han.

"Inte när jag har fullt upp med att hitta vägen till er två busar", mumlade jag och satte tillbaka kniven i slidan och reste mig upp. "Djävlar, va' rädd jag blev", utbrast jag och måttade ett lekfullt slag mot Robert som fnissande vek undan min attack. "Har ni satt upp fler sådana här skrämselfminor?"

"Jo, jag tänkte först ha minor runt hela sjön, men Urban tyckte det räckte att minera områdena bakom tältet och gömslet. Risken finns ju att något djur knallar fram mot sjön och utlöser en mina. Om giftbusarna är här då kanske de skräms från platsen innan vi hunnit fotografera dem."

"Bra tänkt", sade jag och undersökte mineringsanordningen. En grön tunn tråd var fäst i en buske på ungefär två decimeters höjd från marken i ena änden. I den andra fanns en sprätt med en numera förbrukad knallkork i.

Robert bytte ut knallkorken och spände linan på nytt. "Jag skall visa dig de andra mineringarna, så att inte Urban börjar undra där borta i gömslet."

"Finns det någon mer här intill?", undrade jag och försökte upptäcka fler mineringar.

"Jo, du kan ju se om du upptäcker dem", svarade Robert.

Efter att ha spanat runt en stund upptäckte jag ytterligare en minering och sedan en till. De var väl maskerade och hade jag inte vetat om att de skulle finnas där hade jag aldrig upptäckt dem. "Urban satte upp de där", sade Robert. "Den jag satte upp hittade du för en stund sedan." Vi smög bort till tältet.

Dagen gick långsamt. Vädret var vackert och vårt spaningsuppdrag rena avkopplingen. Den som satt i gömslet påmindes dock gång på gång om allvaret i det hela. Sjön låg död alldeles nära och vittnade om människors ondska och hänsynslöshet. Uppe vid tältet rådde dock en glad och rofylld stämning. Där uppe var vi ju alltid två åt gången och hade möjlighet att prata med varandra. För att ingen skulle bli sittande ensam för länge bytte vi vakt ofta. Tiden gick. Larmmineringen hade Urban och Robert ordnat och jag hade satt upp blixtanordningen. Allt verkade fungera fint och kom lede fi under natten skulle vi nog få några fina fotografier att visa upp. Ljuset försämrades sakta och när mörkret lagt sig ökade spänningen. Alla hade vi på känn att skulle det hända något, skulle det säkert hända på natten. Under dagen hade vi alla sovit i omgångar lite då och då, så när nu natten var i antågande var ingen så där väldigt trött. Robert tog första vakten och vid klockan ett tog Urban över.

Strax efter halv två larmade Urban via signallinan att något var på gång. Eftersom det var min tur att ta nästa vakt höll jag i snöret och svarade att jag skulle komma ner till gömslet. Robert som vaknat till tog över linan. Vi kunde båda höra mullret från en lastbil som sakta backade in mot sjön.

Ljudet från lastbilen dränkte det oväsen jag skulle kunna åstadkomma, så jag kunde snabbt ta mig ner till Urban. Han räckte över kameran till mig och viskade: "Lika bra att du tar hand om den här. Jag vill inte bli orsaken till att det inte syns något på korten."

Jag kontrollerade att bländare och slutartid var de rätta och satte mig sedan tillrätta med kameran redo.

När lastbilen var några meter från sjökanten hoppade en man ut på motsatta sidan och visade med en ficklampa hur nära chauffören kunde köra. Det stora fordonet hostade till och det blev plötsligt mycket tystare. Ytterligare två män kom ur lastbilen klädda i skyddsdräkter, med handskar och munskydd. Jag tog den första bilden och bad de högre makterna att allt skulle fungera.

Ljuset från lastbilen, som hade parkeringsljus på, var tillräckligt starkt för att både Urban och jag skulle kunna läsa firmanamnet på sidan: EG Kemi AB. Lastbilen tillhörde alltså ett av de nystartade företagen i bygden. Sverige skulle ju gå med i EG, kanske var det därför företaget bar ett så fänigt namn. Jag viskade något om detta till Urban och tog ännu ett kort när mannen öppnat lastbilen baktill och en slags hissanordning blev synlig. Den första tunnan lyftes upp ur vattnet och försvann in i lastbilens innandöme. Männen vid sjön jobbade med stor effektivitet, de visste vad de sysslade med och det var först när den trasiga tunnan skulle hanteras som arbetet kom till ett stillestånd. Vid det här laget hade jag tagit 12 bilder och med ett kort teleobjektiv fotograferade jag nummerplåten och var och en av de tre männen. De hade visserligen munskydd, men kanske man ändå skulle kunna identifiera dem på ett senare stadium.

Ett stort plåtfat lyftes nu ur lastbilen. De måste nästan ha vetat om att en tunna skulle ha läckt. Den läckande tunnan lyftes ur vattnet och sänktes ner i det större plåtfatet. Ett lock sattes på och så försvann den sista tunnan ur vår åsyn.

En av männen hoppade in i lastbilen och körde långsamt ut mot vägen igen. De andra två hade plockat fram ett par mycket grova borstar och sopade nu bort avtrycken från lastbilens däck. Att någon varit där, förmodligen med en lastbil, skulle vara synligt ett tag, men ingen skulle kunna identifiera lastbilen med hjälp av däckavtryck i myllan. När männen nu kommit

åtskilliga meter från sjön tog de av sig sina munskydd. Jag hade ingen möjlighet att fotografera dem nu, men Urban kunde se dem i kikaren och beskrev viskande för mig deras utseende. Jag antecknade vad han sa och hoppades att våra iakttagelser skulle kunna komma till nytta.

Lastbilen körde ut på den stora vägen och strax var det åter tyst vid sjön. Efter en minut av spänd väntan begav Urban sig upp till Robert. Jag plockade ner den infraröda blixten och följde sedan efter upp till tältet.

Väl dold hade Robert legat och följt skurkarnas arbete genom sin kikare och även han hade ett litet block där han hade fört anteckningar om vad som skett och vad han sett. Vi var alla överens om att det måste ha varit proffs som utfört jobbet. Det hade inte tagit så många minuter och de hade arbetat under så gott som total tystnad. Var och en hade vetat sin syssla och hade utfört den utan onödigt tjatter.

"Vad gör vi nu?", undrade jag.

"Jag vet inte ", svarade Robert och slog ihop sitt anteckningsblock. "Vad tycker du Urban?" Urban satt tyst en kort stund och sa sedan: "Jag tycker att vi slutför det här uppdraget och sätter dit de djävlarerna."

"Men så du säger Urban!", skämtade jag. "Fast det ligger något tilltalande i din tanke. Jag vill visserligen inte vara med om några sprängningar av fabriker ... la Hamilton, men kanske det vore bra med lite mer kött på benen innan vi går till polisen igen."

"Mer efterforskningar. Du menar snoka omkring inne i EG Kemis fabrik?", sade Robert.

"Tja, något i den stilen kanske", svarade jag.

"Det skulle vara att bryta mot lagen. Kanske vi själva blir bovarna polisen sätter åt", sade Robert och rynkade på pannan.

"Om vi skulle åka fast ja, men det skall vi väl inte göra", utbrast Urban. "Vi skall ju bara titta lite."

"Robert har rätt, det är farligt och inte riktigt lagligt heller, men tycker ni inte att ett så svårt miljöbrott kräver lite speciella åtgärder och kanske lite större risktagande?"

"Okay, låt oss se vad som finns på fabriken. Vi kanske kan fastslå att lastbilen verkligen tillhör företaget och vem vet, kanske vi hittar tunnorna där någonstans", sade Robert.

"Bra", tyckte Urban. "Skall vi bege oss dit med en gång?"

"Ja, låt oss inte spilla mer tid här", svarade jag och reste mig. Vi begav oss skyndsamt genom skogen till min bil. Tältet fick stå kvar, nu kände vi oss manade att skynda.

KAPITEL 3

Efter att ha sprungit genom skogen och kastat oss in i min lilla röda Peugeot körde vi rally på skogsvägarna. Robert, som bott i trakterna hela sitt liv, kunde en del genvägar och dessa nyttjade vi så väl som det var möjligt. Lite drygt en kilometer från fabriken slog jag av halvljuset och ställde om till parkeringsljus. På ett hundratal meters håll från EG Kemi, som låg öppet invid åkermarkerna, stannade jag bilen och vi hoppade ut. Närmare vågade vi inte köra.

Från bilen spanade vi in mot fabriksområdet. Lastbilen syntes inte till och allt verkade vara alldeles stilla.

"De kanske inte körde hit", sade Urban och såg besviken ut.

"Kanske inte, men de hade ett gott försprång så de kan lika väl ha varit här och åkt iväg igen", sade jag och svepte än en gång över fabriksområdet med kikaren. Det enda ljus som syntes var en lampa fäst på en kraftig metallstolpe vid grinden.

"Oavsett vilket, så tycker jag att vi skall ta en titt", föreslog Robert och vi andra höll med.

En av de omkringliggande åkrarna hade ett dike som mer eller mindre gick rakt mot fabriken. Denna natt fick det diket en ny uppgift att fylla. Småspringande och ibland halkande i leran begav vi oss mot den mörka byggnaden. Det var tillräckligt ljust för att vi skulle kunna sätta fötterna rätt, men ändå tillräckligt mörkt för att vi skulle kunna känna oss någorlunda säkra för upptäckt. Då vi kommit lite drygt halvvägs stannade Robert upp och hyschade åt oss andra. "Ett fordon är på väg hitåt."

Jag kikade upp ur diket och såg strålkastarna på en lastbil närma sig från motsatt håll från det vi kommit. "Det är en lastbil", viskade jag som om männen i det annalkande fordonet skulle kunna höra mig. Urban ryckte mig i jackärmen och sa: "Skynda dig! Låt oss komma så nära som möjligt."

Vi fortsatte den leriga språngmarschen tills det endast återstod ett trettiotal meter till den svagt upplysta grinden. Lastbilen kom samtidigt fram till grinden. Det var samma lastbil. En av männen hoppade ur lastbilen, nu utan gasmask, och gick fram till stolpen med lyktan på. Det var en blekblond karl i trettiofem, förtioårsåldern, relativt grovt byggd. Han sträckte handen mot den lilla dosa som satt fast på stolpen. "Det är ett kodlås", viskade Urban.

"Kan du se koden, Matthias?", frågade Robert tyst.

Jag, som hade kikaren vid ögonen, ansträngde mig till det yttersta för att försöka uppfatta sifferkombinationen.

"Ett, två, fem och nio, eller kanske åtta", svarade jag när den blonde tryckt klart.

Metallgrinden svängde automatiskt upp och lastbilen körde in så fort öppningen blivit tillräckligt stor. Den bleke hoppade på i farten. Lastbilen for igenom och strax därpå stängdes grinden av sig självt igen. Efter en kort tur över parkeringen framför byggnaden stannade lastbilen på nytt och samme man hoppade ut för att öppna en garageport med hjälp av ännu ett kodlås. Avståndet mellan oss och garaget var för stort för att jag skulle kunna se vad mannen tryckte för kombination den här gången, men det var tillräckligt nära för att jag skulle kunna få en någorlunda uppfattning i vilken ordning han tryckte. "Två i mitten, höger till vänster, en uppe och en nere", viskade jag och både Urban och Robert repeterade tyst för sig själva. Garageporten öppnades även den automatiskt och lastbilen försvann in. Mannen som öppnat både grind och port försvann in efter lastbilen och porten stängdes.

"Vad gör vi nu?", frågade jag och plockade fram ett litet anteckningsblock för att skriva ner de kombinationer jag trott mig se.

"Väntar och ser", svarade Robert och lade sig tillrätta i det höga gräset vid dikeskanten.

Urban nickade instämmande: "Det har varit en lång dag och än är den inte slut." Så tillade han skämtsamt: "Du kan väl ta första vakten."

"Aj, aj, sir", svarade jag glatt. Jag hann knappt påbörja mitt vaktpass innan en annan garageport for upp och en svart Mercedes kom utrullande. Bilen for lugnt fram mot grinden, som öppnade sig lagom snabbt för att det svarta fordonet knappt skulle behöva sakta in innan det kunde köra vidare ut från fabriksområdet.

"Fjärrkontroll i bilen", sade jag efter att ha tagit ett kort med min kamera just när bilen saktade in. Kanske skulle ljuset räcka till att få fram registreringsnumret. Mercedesen for ut mot den större vägen och svängde åt det håll vi kommit från. Den accelererade snabbt upp, men tvärstannade sedan då någon i bilen upptäckte min Peugeot.

"Satan", väste jag oroligt. "Bilen är fortfarande varm och jag har inte ens låst den."

Ingen gick dock ur bilen utan efter kanske tjugo sekunder dundrade Mercedesen iväg i hög hastighet.

"Där blev jag allt nervös", sade jag och lät höra en ljudlig suck av lättnad.

"Vi borde kanske ha gömt bilen", sade Robert och fortsatte sedan: "Men gjort är gjort och det verkade ju inte vara så farligt."

"Inte den här gången", svarade Urban. "Låt oss inte göra om samma misstag bara."

"Har du tänkt att göra fler sådana här spionuppdrag?", undrade jag.

"Vem vet", svarade Urban. "Men låt oss göra klart dagens uppdrag, det börjar bli sent."

Vi smög fram den sista biten mot det drygt två meter höga staket som omgav fabriksområdet. När vi nu skulle lämna den relativa säkerheten vid det djupa diket ökade spänningen genast. Det vi nu tänkte göra var inte lagligt, men vi var alla överens om att det tyvärr var nödvändigt. Våra kängor hade blivit ordentligt leriga när vi sprungit i diket, så vi passade på att gnida av leran med gräs. En sista kontroll av omgivningen och jag gled fram till stolpen med kodlåset. Fortfarande osäker på om det varit en åtta eller nia på slutet provade jag det jag trott första gången: Ett, två, fem och nio. Sista siffran efterföljdes av ett klick och grinden började glida upp med ett surrande läte.

"Fint jobbat", sade Urban när han och Robert snabba som vesslor sprang förbi mig och in på området. Jag följde genast efter och vi gömde oss innanför staketet vid några buskar. Vi spanade runt för att se om vi kanske trots allt blivit upptäckta, men ingen tycktes ha funnits i närheten för att lägga märke till oss.

Nu började vi en lustig framfart mot det garage lastbilen försvunnit in i. Varje buske och varje större föremål på vägen blev nog utnyttjat som skydd av oss tre. Strax utanför garaget fanns några mycket lämpligt placerade prydnadsbuskar, som fick fungera som sista skyddade plats.

"Vad händer om man slår fel kod?", frågade Robert.

"Antingen händer ingenting eller också startas ett larm", svarade Urban.

"Något larm sätts nog inte igång förrän efter tre försök eller något sådant", trodde jag.

"Med den mängd kombinationer som finns nu tror jag knappt att vi lyckas komma in under tre kombinationer", sade Urban bittert och försökte räkna ut hur många möjligheter det fanns med det vi visste om kombinationen.

"Det kanske finns någon annan ingång", föreslog Robert. "Jag tar en titt." Robert försvann runt hörnet, men kom strax tillbaka igen. "Inte ens ett fönster", sade han dystert.

"Då återstår kodlåset", sade jag som fått en id,.

Jag tog de två steg som behövdes för att nå kodlåset och böjde mig mot det så att mitt ansikte var alldeles intill det. Så andades jag ut flera gånger. Värmen och fukten från min andedräkt fick metallen på kodlåset att visa mig vilka knappar som använts flitigast. Eftersom jag visste i vilket mönster siffrorna skulle komma var det nu inte svårt att trycka in rätt kod när jag

visste vilka siffrorna var. "Sex, fyra, tre, sju", sade jag samtidigt som jag slog in kombinationen och garageporten gled upp och jag tillade "Sesam öppna dig!" "Det var som_", började Robert, men avbröt sig och skyndade istället in efter Urban, som redan sprungit in i garaget.

Jag tog en sista titt runtom för att se om någon kanske upptäckt oss, men inget syntes, så jag försvann in efter de andra.

"Här står eländet", konstaterade Urban och blängde ilsket på lastbilen.

"De kan inte ha lastat ur den", sade Robert och pekade på däck. "Den är tungt lastad och hade de lyft ut något borde det ha blivit vått på golvet. Skall vi öppna och se efter?"

"Nej, det är inte värt. Vi har inga skyddskläder och vem vet vad det är för sattung de har därinne egentligen?", svarade jag. "Men låt oss rekognoscera lite. Det kanske finns andra spår efter busarna."

"Den här dörren leder vidare till sidogaraget de kom ut från", sade Urban. "Det är inte låst."

Robert följde Urban som försvann in i det andra garaget. Själv gick jag runt lastbilen och försökte komma på vad vi skulle kunna göra härnäst.

"Hej, du Matthias! Kom hit ett slag", hörde jag Urban småropa från det andra rummet.

Jag gick dit och såg Robert och Urban stå vid ett par stora trälårar. "Vad är det ni hittat?"

"Jag skulle gissa på kaffe", svarade Robert och pekade på texten på locket.

Jag nickade och såg frågande på Urban. "Och?"

"Fattar du inte?", frågade Urban. "Så här mycket kaffe kan de väl inte göra åt på det här bygget. Det är säkert smuggelgods. Billigt att köpa svart."

"Ja, kanske har du rätt", sade jag. "Men om de har smugglat något, så tror jag inte att det är kaffe, det är inte lönsamt nog. Låt oss ta ett litet kik i en av lådorna."

"Det här påminner mig om den där filmen med Eddie Murphy", sade Robert. "I 'Snuten i Hollywood' hade de gömt knark i kaffet."

Urban hade hittat en hammare och började bända upp locket försiktigt.

"Kaffe för att distrahera knarkhundarna", sade jag och försökte hjälpa Urban med att få bort den första brädan.

"Nog är det kaffe alltid", konstaterade Robert när vi fått bort två brädor i locket. "Känn hur det luktar."

Jag grävde försiktigt ner händerna i kaffet och sökte efter något som inte var brunsvarta rostade kaffebönor. Det tog inte många sekunder förrän mina fingrar träffade på något som verkade vara av plast. "Här är något."

"Ta upp det!", uppmanade både Robert och Urban mig.

Försiktigt, så att inte kaffe skulle trilla ut på golvet, drog jag fram en liten plastpåse.

"Ta mig fan, det är ju knark!", utbrast Urban.

"Det ser inte bättre ut", sade jag och skärskådade det vita innehållet genom plasten. "Undrar vad för slags narkotika det rör sig om. Kokain, heroin eller kanske något ännu värre."

"De fula fiskarna blev plötsligt ännu fulare", sade Robert och tog över påsen. "Vad gör vi med det här?"

Jag suckade tungt och svarade: "Att ta det med som bevismaterial är väl det enda raka även om det inte är lagligt. Vi har ju redan brutit mot lagen genom att gå in här, så det är väl lika bra att fortsätta på den banan nu, eller?"

Både Urban och Robert höll med.

"Om det här är narkotika, så borde vi kunna få med oss polisen rätt snabbt och kanske reda ut miljöbuseriet samtidigt", sade Robert. "Men skall vi komma så långt borde vi nog se till att komma härifrån så snabbt som möjligt. Jag har ingen lust att åka fast här inne."

"Du har rätt", sade Urban och började sätta tillbaka brädorna på den öppnade trälåren.

När locket var på plats igen och vi sopat bort alla spår efter vår närvaro, dvs kaffe på golvet, var det inte så svårt att komma ut. Inifrån var porten lätt att få upp och det blev en ny spännande språngmarsch tillbaka till grinden. Denna fick vi upp med samma kod som på invägen och så var det diket som gällde igen. Månen hade försvunnit bakom några moln så sikten var inte lika bra nu, men vi tog det lugnt och kom slutligen bort till Sleipner. Efter att vi på nytt försökt få kängorna någorlunda fria från lera bar det av med bilen igen.

KAPITEL 4

I bilen diskuterade vi hur vi nu skulle gå till väga. Efter lite prat om risker och ansvar och så vidare kom vi fram till att vi nog skulle vänta med polisen ytterligare ett tag. Urban kände en kemilärare på Teknis som han trodde skulle kunna analysera vad för slags vitt pulver det var i påsen vi funnit. Om det skulle visa sig vara vetemjöl vore det ju inte direkt något att visa upp för polisen. När den analysen var klar skulle vi bege oss till lagens långa arm.

Vi åkte tillbaka till Roberts hus. Drack lite te och åt några smörgåsar innan vi begav oss ner till sjön för att städa upp efter oss. Alla mineringar tog vi bort och tältet plockades ner. Sedan åkte jag och Urban till Borås. Jag släppte av honom utanför hans föräldrars hus och begav mig själv till min lilla lägenhet. Efter den långa kvällen och natten var det otroligt skönt att få krypa ner i min egen säng. Klockan var nästan fem på morgonen nu och jag hade inga problem att somna.

Klockan var strax efter elva när jag gick upp för att äta frukost och upptäckte att jag inte hade något smör hemma. Jag begav mig alltså ut till affären intill och handlade lite Bregott till brödet Jeanette bakat åt mig innan hon åkte på träningslägret. Jag hade väl inte varit från lägenheten mer än tio minuter, men när jag kom tillbaka märkte jag att någon varit där. Jag fick kalla kårar längs ryggraden och sökte snabbt igenom min lilla tvåa. Ingen fanns där nu och inget tycktes saknas. Mystiskt. Kanske jag inbillade mig det hela. Jag åt frukost och gick sedan ut till bilen.

Väl ute möttes jag av en man som på typiskt gangstermanér hade handen i rockfickan och då var det för sent att fly undan.

"Fortsätt till bilen, men lås upp på högersidan först!", sade mannen helt kort.

Han höll sig på för långt avstånd för att jag skulle kunna attackera honom utan risk för eget liv, så jag gjorde som han sa. Med hjärtat i halsgropen gick jag sedan runt till förarsidan och låste upp dörren där.

"Så sätter vi oss samtidigt", sade den blonde karlen jag nu kände igen från gårdagskvällens äventyr.

Långsamt gled jag ner på förarsätet och samtidigt satte sig min antagonist nu med pistolen öppet i handen.

"Var har du påsen?"

"Vilken påse?", försökte jag.

"Dumma dig inte. Du vet mycket väl vad jag menar."

"Jag har ingen påse. Vad pratar du om? Varför hotar du mig med en pistol? Jag har inte gjort dig något!", sade jag och försökte verka mer skärrad än jag egentligen var, för jag hade sett min granne komma gående med sina två hundar. Tyvärr hade tydligen min kidnappare också gjort det, för han beordrade mig nu att starta bilen och köra mot centrum.

"Försök inga tricks, då blir du av med den påse jag vet att du har", sade han hotfullt och riktade pistolen mot mitt skrev. Jag gjorde som han sade.

"Vart skall jag köra?", frågade jag när jag kommit ner mot Knalleland.

"Kör mot Skephult. Dit hittar du väl utan vidare?", sade den blonde hotfullt och viftade irriterat med vapnet då det blev grönt ljus och jag inte fick fart med en gång.

Det var ingen id, att försöka käfta emot. Jag körde tyst vidare genom stan. Min kidnappare fortsatte inte pressa mig med frågor utan satt helt tyst och bara bevakade mig. Förmodligen visste han hur jag nu nästan desperat försökte hitta på någon plan. Hur skulle jag klara mig ur den här knipan?

Nästan framme vid avfartsvägen mötte vi en polisbil, men brottslingen vid min sida varnade mig för att ens försöka blinka med ena ögat. Alltså försvann den chansen. När skylten blev synlig vid avtagsvägen till Skephult sade han kort: "In där!"

"Varför?", frågade jag.

"Gör bara som jag säger!", svarade han och höjde vapnet så att det nu var riktat mot mitt huvud.

Jag saktade in och svängde. I samma stund som han skulle sänka vapnet igen slog jag upp med högerarmen och tvärnitade. Ett skott brann av. Knallen bedövade mig, men jag tänkte inte på det nu. Vrålade slog jag armbågen i ansiktet på den blonde efterföljt av flera bakhandsslag. Med vänster hand höll jag fast hans pistolhand för att skydda mig från att bli full av bly. Men inga fler skott brann av och efter några sekunder hade jag sansat mig såpass att jag förstod att han var utan medvetande. Med ett ilsket pipande i öronen såg jag blodet på mina kläder och i ansiktet på min antagonist. Jag såg kulhålet i vindrutan och hur pistolen nu hängde helt slappt i mannens hand. Jag tog loss vapnet och startade bilen som dött då jag tvärstannat. Med skakande knän körde jag fram till en lämplig plats intill vägen och stannade på nytt. Jag gick ur bilen och öppnade dörren mot vilken mannen nu satt hopsjunken. Hade han inte haft säkerhetsbältet på sig hade han fallit ut.

Eftersom jag ännu inte kunde höra något annat än det ilska pipandet var det ingen id, att försöka höra om han levde. Jag letade med darrande fingrar på hans hals och fann till slut lättad hans puls. Han levde, tack och lov. Dags att ta reda på vem han var. I plånboken fanns ett körkort med namn, foto, personnummer och allt. Göran, Henrik Larsson. "Tydligt en svensk buse", tänkte jag och stoppade på mig körkortet. Plånboken lade jag tillbaka i mannens innerficka.

Med bogserlinan band jag honom vid sätet och satte mig sedan bakom ratten igen. Dags att åka till Robert.

Ungefär samtidigt hemma hos Robert klev en annan beväpnad man in utan att ha knackat. Robert, som befann sig i sitt träningsrum på bottenvåningen, hörde stegen och kände instinktivt att det inte var någon bekant som bara knallat in. Han beväpnade sig med en solfjäder av stål och smög upp. Tystare än en katt gled han upp för trappan och fick syn på en svartklädd man som gick runt och letade efter något i ett av rummen. Robert försökte ta sig närmare, men mannen vände sig om och upptäckte husets ägare. Robert hann uppfatta att inbrottstjuven var beväpnad och kastade sig i skydd. Mannen rusade ut mot Robert med vapnet höjt. Robert i sin tur fällde ut solfjädern och kastade den mot mannen i en och samma rörelse varpå han dök ner bakom en soffstol i vilken det låg en stor mängd prydnadskuddar. Stålsolfjäders vassa kant slog i mannens pistolhand och vapnet föll till golvet. Det blev startskottet för Robert, som nu rusade på inbrottstjuven. Det var en storvuxen karl och trots att han tappat fattningen då solfjädern slagit vapnet ur hans hand var han inte sen att reagera. Förvånansvärt snabbt vred han sig runt så att Robert hamnade inklämd mot väggen. Robert hade dock båda armarna fria och slog med öppna händer till mannens öron. Den grova karlen tappade för stunden all hörsel och då Robert följde upp med ett armbågsslag mot sidan av hans huvud tappade han även medvetandet och sjönk samman på golvet.

Flämtande stod Robert ett ögonblick och såg ner på den medvetslöse. Han tog sedan upp vapnet som låg på golvet. Det var en finkalibrig pistol. Robert säkrade vapnet och vände sig mot mannen som tydligt höll på att komma till sans igen. Genom fönstret såg Robert dock att två män kom nedspringande mot huset från vägen ovanför. Den ene bar en automatkarbin. Här gällde det att agera snabbt. Robert kastade på sig ett par stövlar och rusade ut på baksidan av huset. Han var inte villig att ge sig in i en eldstrid.

Jag hade kommit fram till Roberts hus nedifrån och precis gått ur bilen när jag fick syn på Robert. Han kom sättande nedför vägen som en räv ur ett höns hus.

"Vad står på?", frågade jag, men Robert svarade inte. Han slet ner mig bakom bilen som om jag varit en trasdocka.

Liggande i en hög bakom bilen med Robert över mig klagade jag: "Först blir man kidnappad av en galning med pistol och sedan kommer du och överfaller mig som en idiot. Vad är det fråga om?"

"Förlåt, men det är några beväpnade gubbar där uppe och de verkar mena allvar", svarade Robert i ett enda andetag och kikade upp bakom bilen. "Sablar, de är på väg hit!"

Jag hade kommit loss och kunde kika fram jag med. "Ingen id, att försöka ta bilen nu. Låt oss försvinna in i skogen."

"Okay, sätt fart!", uppmanade Robert och vi rusade in i terrängen vid sidan av bilen.

Ett rop efterföljt av en skottsälva hördes, men vi hade inte tid att stanna för att se vad de ville. Vi rusade så fort vi någonsin kunde. Robert tog ledningen. Det här var hans skog, han visste precis vart han skulle ta vägen. Efter en stunds vansinnesrusning stannade Robert och hoppade ner i en grop bakom en stor sten. Jag följde efter.

"Vad har hänt egentligen?", undrade jag och kikade nervöst förbi stenen åt det håll vi kommit från.

Robert berättade kort vad som hänt och jag berättade då i min tur hur Sleipner fått ett kulhål i vindrutan.

"Usch, det var lättare att lösa våldskonflikter i Skottland. De är så våldsamma i vår egen tid", tyckte jag. "Man kan knappt tro att det är sant. De verkar ju vara kallblodiga mördare hela bunten."

"Jag fattar bara inte hur de kunde få tag på dig så fort", sade Robert.

"Bilregistret förmodar jag", svarade jag och fortsatte. "De borde inte ha någon koll på Urban ännu, men vi måste varna honom så fort som möjligt."

"Jag känner en gammal farbror några kilometer in i skogen. Han har telefon om jag inte missminner mig. Vi får försöka med det."

"Det låter bra. Ta ledningen så följer jag efter!"

Vi ödslade inte fler ord utan begav oss vidare in i skogen efter att ha försäkrat oss om att ingen av våldsmännen var oss i hälarna.

I Borås hade Urban inte sovit hela förmiddagen som han brukade göra efter en sen kväll. Redan vid tiotiden hade han begivit sig till sin gamle lärares hus och ringt på.

Kemiläraren, med det korta efternamnet Hult, öppnade och blev förvånad då han fick se sin forne elev. Urban förklarade i förtäckta ordalag varför han var där och vad han hoppades få hjälp med. Den klurige läraren ställde gärna upp. De åkte till skolan där han hade "mer materiel", som han sa.

Hult visade Urban sitt lilla kemilaboratorium i Teknis källarlokal. Här hade bara han tillträde och här hade han samlat på sig diverse apparater och ämnen att forska med.

"Att analysera lite knark skall väl inte vara så svårt", sade han när han tände ljuset.

Det tog knappt en timma för Urbans gamle lärare att lista ut att det rörde sig om psilocybin. När han upptäckte hur frågande Urban såg ut förklarade han att det var en hallucinogen i stil med meskalin och LSD.

"Det här är dock inte rent psilocybin och jag skulle sannerligen inte rekommendera någon att använda det. För att uttrycka mig i klarspråk skulle det vara rent livsfarligt."

"Skulle du kunna ta hand om det här skräpet tills dess vi lyckats ordna så att polisen kan ta över?"

"Självfallet, men borde inte polisen redan ha tagit över det här ärendet?"

"Kanske det, men vi ville vara säkra på att det verkligen rörde sig om narkotika innan vi gick vidare."

"Jag skall inte säga att jag förstår ditt resonemang helt, men att det var narkotika kan du ju tala om för 'de andra' vilka det nu är", sade Hult och lyfte på ögonbrynen.

"Det skall jag göra", svarade Urban och log.

"Skulle det vara så att du inte hört av dig innan dagen är över så tar jag kontakt med polisen. Okay?"

"Det låter bra. Tack för hjälpen så långt", sade Urban och begav sig ut för att försöka få tag på Robert och mig.

KAPITEL 5

"Vi är snart framme", sade Robert och pekade över en glänta. "Du kan nästan se huset härifrån."

"Bra, låt oss öka på takten lite", tyckte jag. "Vi måste få tag på Urban så fort som möjligt." Vi började springa.

Johansson, som den gamle farbroder kallades, var tack och lov hemma. Vi fick gärna låna hans telefon. Det var bara roligt att få besök av Robert, tyckte han.

Jag ringde och efter fyra signaler svarade Urbans bror:

"Fredrik Runesson."

"Ja, hej. Det är Matthias. Har du Urban där?"

"Nej, han åkte nog till Robert i förmiddags. Jag trodde att du var där också."

"På sätt och vis är jag det, men strunt i det. Om han kommer hem, så säg att jag har ringt och att vi hör av oss."

"Vad är det fråga om?"

"Det är ett slags projekt vi håller på med. Han vet nog vad han har att göra."

"Jaha ja. Hemliga klubben igång på nytt förstår jag."

"Precis. Nu hinner jag inte prata mer, men glöm för allt i världen inte att säga till honom att stanna hemma!"

"OK, det ordnar jag", svarade Fredrik lugnt.

Jag sade hej och lade på luren.

"Han hade redan åkt. Förmodligen är han på god väg nu."

"Vad gör vi nu då", undrade Robert som spänt stått och lyssnat på samtalet.

"Larmar polisen och sticker tillbaka för att hindra Urban från att ovetandes stoppa huvudet i fällan."

"Låter förnuftigt", svarade Robert och gick fram till telefonen. "Jag ringer, så drar vi med en gång sedan."

Samtalet blev inte långvarigt. Jag stod vid sidan om och förvånades över hur Robert, som inte är någon militärisk typ precis, på rent befälsvis informerade polisen om läget. Larm gick både till Kinnapolisen och till Borås. De skulle omedelbart skicka en polisstyrka och en ambulans. Vi skulle hålla oss undan sade de, men då lade Robert på med orden: "Skynda er hit, vi har ingen tid att spilla."

Efter att ha tackat Johansson och lovat komma tillbaka på besök begav vi oss åter mot Roberts hus.

Urban satt på bussen med huvudet fullt av tankar. Det vi hittat var knark och det var proffs vi hade att göra med. Polisen borde nappa nu och bovarna skulle sättas dit.

När han hoppade av bussen för att gå den sista biten till Roberts hus var han nästan triumferande glad. Det här skulle de andra bli glada att få reda på.

Han kom uppför infarten och upptäckte min bil, som nu stod ända uppe vid garageinfarten. Fem meter från bilen kände han på sig att något inte stod rätt till och såg sig om. Inget fanns att se.

Då han kom jämsides med bilen upptäckte han skotthålet i vindrutan nästan samtidigt som ytterdörren öppnades bakom hans rygg.

Vad som fick honom att snurra runt så fort visste han inte. Kanske visste han undermedvetet att det inte var Robert som öppnade dörren. Mannen som kom ut var dock beväpnad och på tillräckligt avstånd för att kunna känna sig säker för Urban.

"Kom hit!", beordrade den lätt gråhåriga mannen och riktade sitt vapen mot Urbans mage.

Urban insåg snabbt det meningslösa i att försöka några tricks i det nuvarande läget och gick långsamt fram mot mannen.

Denne ställde sig åt sidan och visade med en nick att han ville att Urban skulle gå in. Urban löd långsamt och vaksamt. Han kände sig inte nervös, trots att han kanske borde vara det nu. Det kändes som om han sjunkit ner en aning i ställningen. Redo för strid vilket ögonblick som helst. Mannen följde utan ord efter. Urban kom in i vardagsrummet där Robert utkämpat sin strid. På soffan såg han en man liggande, blodig i ansiktet och på kläderna. I fåtöljen satt en annan med huvudet i händerna. En tredje stod och iakttog honom med en automatkarbin i händerna.

"AK4", tänkte Urban och konstaterade att det inte fanns fler fiender i rummet.

Mannen med AK4:an sträckte upp sig och såg bistert på Urban. Händerna vilade hotfullt på vapnet.

Den äldre mannen med pistolen, som fortfarande var rakt bakom Urban, satte pistolmynningen mot Urbans bakhuvud.

"Var är påsen?", var det enda han frågade och det enda han hann säga.

Urban virvlade runt med uppsträckta armar. På grund av det korta avståndet till vapnet försvann det hotet i samma rörelse. Med ett blixtrande slag mot mannens ansikte fortsatte han rörelsen runt och ryckte pistolen ur handen på honom. Den gråhåriga mannen föll samman bakom Urban.

Mannen med AK4:an han inte lyfta vapnet förrän Urban riktat pistolen mot honom. "Halt!", vrålade han. Ordet hade kommit av sig självt, ett minne från vaktdrillen på K3. Ordern kom så kort och hårt att den beväpnade mannen inte ens kom sig för med att försöka komma till skott. "Lägg ner vapnet!", uppmanade Urban och gled i sidled till en bättre position, där han hade alla under uppsikt. Mannen gjorde som han sa.

"Sätt dig i soffan!", löd nästa kommando. Även detta gjorde mannen.

Urban gick i sidled till den plats där mannen lagt sitt vapen och bytte i en enda snabb rörelse ut pistolen mot AK4:an. Det här var ett vapen han kunde hantera bättre. Nu kände han sig säkrare. I samma stund som mannen på golvet stönande kom till sans hördes polissirener. Urban höll ställningen med ett bistert leende på läpparna.

Vi hörde också sirenerna och sprang om möjligt ännu fortare genom skogen. När vi nådde fram till uppfarten var polisen redan där och mannen som jag slagit sanslös höll precis på att köras in i ambulansen på en bår.

Mycket lättade och andfådda fick vi syn på Urban, som stod och pratade med två uniformsklädda poliser. Han fick syn på oss och vinkade.

"Det verkar som om Urban vuxit till sig en smula", sade jag på skämt och Robert log.

Vi lämnade över de pistoler vi plockat på oss och omfamnade vår vapenbroder.

"Det här verkar du har grejat fint.", tyckte jag.

"Ingen id, att oroa sig för din skull inte.", sade Robert.

Urban skakade nonchalant på axlarna och svarade: "Nån måste ju avsluta det ni tydligen inte hade tid till."

Alla skrattade lättat.

Så gick det alltså till när vi tre i San Bujin i jakten på miljöbusar hjälpte polisen i dess kamp mot droger. Vi var alla mycket nöjda, ja alla utom de inblandade i härvan på EG Kemi förstås. Där blev det lite strul ett tag, men företaget köptes upp och de hederliga bland de anställda fick behålla jobben. Den nye ägaren sysslar lustigt nog med miljövänliga produkter och om ett tag torde det företaget gå riktigt bra igen.

Sjön blir kanske aldrig riktigt vad den varit, men den har sanerats och man tror att det kanske redan nästa år skall gå att plantera in fisk igen. Vi tre samlades där häromdagen för att se om saneringen gett något resultat än. Det syntes inget, men som det verkade var det inte mycket sämre ställt med den sjön jämfört med många andra i vårt land. Vi hade kämpat och vunnit en tillfällig seger mot en begränsad fiende. Hur skall vi kunna kämpa mot den mycket mer omfattande miljöförstörelsen, som hela vår planet utsätts för? Till den är vi ju alla skyldiga, mer eller mindre. Vi är själva våra fiender, men samtidigt är det också enbart vi själva som kan göra något åt den faran. Var och en måste göra sitt bästa; för ljuset, kärleken och allt som är gott.